

Nuž tedy – musím přiznat, že sám už trochu udiveně kulím oči na titulek této knihy... už to je kniha z druháku. Ano - sice teprve první, ale i tak. Už máme za sebou jeden rok publikační činnosti - a stále vydáváme.

Taky si kladete otázku, zda v textech našich autorů najdete nějaký vývoj? Samozřejmě – od září 2021 trochu povyrostli – některým se musím do očí dívat maje sajra zakloněnou hlavu – asle asi i Ty, můj milý čtenáři, tušíš, že tento vývoj zde neřeším. Vyrostli literárně? Nebo přesněji řečeno – vyrostli stylisticky? Dá se v jejich textech najít odraz toho, že puberta je už téměř časem minulým? Že už nabyli nějakých zkušeností? Že... že... že...?

V klidu si doplňujte sami. Čtete si jejich texty a dumejte o nich - o textech i o autorech. Já tady na závěr pronesu trochu kacířskou myšlenku – ale do Kostnice nejedu, tak snad se nemusím až tak bát... a kdyby jo, tak třeba mi Zikmund vystaví ochranný glejt:

“I kdyby z této party žádný spisovatel nezešel, tak – přátelé – STÁLO TO ZA TO!”

P.S.: A to prosím říkám nejen proto, že jsem si vědom slov velkého českého génia:

„Nepochválím-li se sám, nikdo to za mne neudělá.“

Pozn. editora: Zveřejněné texty neprošly žádnou jazykovou ani stylistickou korekturou.

HELE... SVÍTÍ SLUNCE

Knihy ze druháku

projekt 2A4 – kniha první

2A4

Knihy z druháku I

Grafická úprava a tisk: GymPrint Louny, ©2022

GYMPRINT

Víťa

„Hele – svítí slunce,“ řekl Ondra Pavlovi.

„Dnes je opravdu nádherný den Ondro,“ řekl Pavel.

Oba se na sebe podívali a Ondra řekl „Takový hezký den, byla by škoda nevyužít tak dobrého počasí“.

„ Co tedy budeme dělat“ zeptal se Pavel Ondry.

„Mohli bychom zavolat Honzovi, Radkovi a Vojtovi a jít si zahrát fotbal,“ odpověděl Ondra Pavlovi.

„ To není vůbec špatný nápad, ale pochybuji, že by s námi šel Honza, protože je pořád na motorce a když zrovna nejezdí na motorce, tak je s Kačkou.“ řekl smutně Pavel.

„ Ale Radek s Vojtou určitě půjdou a zahrajeme si fotbal dva na dva,“ řekl Ondra.

„ Jestli nebude mít Radek trénink, tak si určitě zahrát půjdeme a Vojta má čas pořád ten půjde na sto procent,“ řekl Pavel.

„ Dřív jsme byli hrát fotbal tak třikrát do týdne a teď už jsme nebyli ani nepamatuju,“ řekl zarmouceně Ondra. ,

, Máš pravdu Ondro, je to fakt škoda, že se nescházíme tak, jako dřív,“ zkormouceně odpověděl Pavel.

„ Pamatuješ si ještě jak jsme měli ten míč z Mistrovství Evropy 2016?“ zeptal se Ondra Pavla.

„ Jo to byly zlatý časy, jen škoda, že nám ty časy nikdo nevrátí vid’.“ žalostně odpověděl Pavel Ondrovi.

Káťa

SNOOPY

Chtěla bych vám povědět příběh o ztraceném koťátku.

„Hele, podívej se, jak krásně svítí Slunce,“ řekla Sára své sestře Elle, „nechtěla by ses jít projít na čerstvý vzduch?“

„Jasně, moc ráda se projdu, ve škole jsme toho měli fakt hodně.“

„Dobře, tak mi můžeš vyprávět, co se všechno stalo.“

Šly směrem k lesu, docela daleko od domova. Procházely se kolem potoka a najednou uviděly nějakého celého od bahna špinavého tvora, který se topil. Sára má moc ráda zvířátka, takže se rozhodla, že ho půjde zachránit. Když šla pro něj, tak zjistila, že to je malinké koťátko. Vzaly ho domů, vykouply ho, vysušily a daly mu najíst. Poté Sára napsala svým kamarádkám, jestli by si ho nechtěly vzít, protože ona si kocourka nechat nemůže, kvůli svým mazlíčkům.

Její kamarádka Lia by se o kocourka dokázala postarat a ještě žádné jiné zvířátko neměla, takže by měla celou svoji pozornost jenom pro něj. Sára byla nadšená, že se o něj někdo jako je Lia postará, protože to je moc hodná holka.

Lia se těšila, až bude kocourek součástí jejich rodiny. Dlouho přemýšlela jak ho pojmenuje. A napadlo ji jméno Snoopy. Protože takhle se jmenuje pohádka o pejskovi, který se ztratil.

Další den jí Ella kocourka přivezla. Lia ten den do školy nešla, protože jí nebylo zrovna moc dobře. Se Snoopym strávila celý den a učila ho kam chodit na záchod a kde bude mít misku s vodou a jídlem.

Snoopymu se u Lii moc líbí a spokojeně si tam žije už rok.

Ingrid

Arnošt a Karel

„Hele – svítí slunce!“ zajásal Arnošt, jakmile se bleděmodrými mračny prodraly první zářivé paprsky slunečního svitu a hustými korunami stromů slabě pronikaly až do prohloubeného brlohu, kde se momentálně ukrýval mladý Arnošt a jeho mladší bratr, Karel.

Neuběhlo ani dvacet čtyři od doby, kdy tatínek vyslal oba hochy do lesa, aby z něj donesli jahody na marmeládu a košík hub k obědu. Nedošlo mu ovšem, že chlapci nikdy do lesa sami nešli. Arnošt ani Karel ho ale nechtěli zklamat, a tak se i napříč pochybám a strachu do lesa vydali.

Jenže jak šli a šli, pomalu se vzdalovali oblastem lesa, které jim byly známé. A když už oba měli plné košíky, došlo jim, že se stmívá a oni nevědí, jak se dostat zpět domů.

„Arnošte, já mam strach! Měli bychom se vrátit domů,“ fňukal Karel vystrašeně a se zoufalým pohledem se obrátil na svého bratra.

Arnošt se na něj soucitně zadíval a pravil: „Já vím, mám taky strach. Ale už je tma, nemůžeme se vrátit. Akorát bychom se nadobro ztratili. Povívej támhle! To vypadá jako zvířecí nora.“

A tak si chlapci ustlali v opuštěném doupěti, snědli všechny nalezené plodiny a vyčkali rána.

„No tak vstávej, Karle! Musíme se dostat domů, než se zase zatáhne!“ Arnošt jemně zatřásl se svým bratrem a vykroukl z nory, aby se ujistil, že vzduch je čistý.

Karel se vysoukal ven a následoval svého bratra po cestě s vysbíranými houbami, která je vedla zpět domů.

Denis

Podsluní

Snad to bylo tím několika hodinovým pobytem v oné místnosti, kde stěny zcela výjimečně rozlišovalo kromě počtu pavučin také množství nenápadně se lesknoucích skvrn barvy bauxitového kalu, že Ten, kdo se zde ptá, položil tak odzbrojující otázku: „chcete přinést něco k pití?“ Ta u Koutného, jeho parťáka, způsobila, že zůstal stát jako solný sloup a jeho myslí se zvolna proplížila svírající myšlenka: „Nic tak krásného mi nikdy neřekl.“ Ta, která zde byla hostem a které nepochybně patřila ona nabídka, si mezitím promnula rty a poté nonšalantně odpověděla: „Vodou nepohrdnu.“ Vidina už teď zbytečně probdělé noci společně se zabeđeným pošilháváním jeho parťáka způsobila u tázajícího patetické nutkání přidělat na stěnu další skvrnu. Po sérii několika dalších, čím dál tím nápadnějších, náznaků, hesel, úšklebků a pohledů věnovaných stěnám v něm utichli i poslední dozvuky naděje. Koutný a host osaměli.

Koutný po několika minutách upřeného pozorování ženy, která čekala na vodu a které se celá situace nepochybně zamlouvala, prodělal niterný otřes. Bleskurychle vyletěl ze dveří místnosti, až se úzký dřevěný kolík na stole před neznámou ženou roztočil. Na chodbě před místností akorát zastihl svého kolegu, který se již plně oddán pohledem na sklenici v náruči vracel zpátky. O Koutného nezavádil ani pohledem až do chvíle, kdy sklo s cinknutím dopadlo na stůl. Až do chvíle, kdy první paprsky nového dne ozářili sklenici... Doprovázeno slovy Koutného: „Hele – svítí slunce...“ Sklenici barvy bauxitového kalu.

Veronika

Chata

Byla jednou jedna chata, která byla schovaná na konci lesa. Když někdo k ní přišel a zahlédl ji, nemohl uvěřit svým očím. Ta chata vypadala nádherně, byla vysoká a měla velké okna a na přední straně balkon s výhledem na jezero, které leželo hned u chaty, na balkon vedly vysoké francouzské dveře. Moc se ale nevědělo, kdo tam žije nebo komu patří. Nikdo nikdy neviděl někoho vejít a vyjít. A tak vznikaly různé historky, komu patří a proč je tak opuštěná. Jedna z nich vyprávěla, že je prokletá, a že svého majitele uvěznila. Další zas říkala, že tam bydlí nějaký pan Smith, který krade děti, ale to si spíš vymysleli rodiče, aby jejich děti nechodily k jezeru. Pravdu ale nikdo neuhádnul. V té chatě totiž žila rodina, která tam jezdila na prázdniny. Jednoho dne, když děti vyrostly, tak tu chatu zdědila nejstarší dcera. Ta tu chatu milovala. Starala se o ní, jezdila na chatu vlastně každý víkend a v podstatě se tam po nějaký době přestěhovala. V červenci byla bouřka, která byla tak silná, že trvala několik týdnů. Nejstarší dcera, kvůli vodě z jezera, která vystoupila tak vysoko, že obklopila chatu, nemohla odjet ani vylézt z chaty. Každý den doufala, že přestane pršet. Každý den ale přšelo víc a víc. Po několika týdnech vyšla na balkon a celá překvapená řekla: „Hele – svítí slunce.“ Nejstarší dcera se hned po bouřce odstěhovala a od toho okamžiku chata zůstala opuštěná. Nikdo ale neví, kdo se o chatu od té doby stará.

Patricie

Hele - svítí slunce. Každý den se odehrává ten stejný scénář. Slunce ráno vychází, k večeru zapadá. Někdy se schová za mraky a celý den ho, jak by se mohlo zdát, nezahlédneme. Ale stále tam někde je, rozdává světlo, teplo, život. Kolik vody spadlo, kolik generací se vystřídal a tento koloběh se stále opakuje. Při svém celodenním putování po obloze se slunce stále mění. Ostré ranní paprsky postupně vystřídá silná hřejivá polední záře, která k večeru zabarví oblohu do pestré škály barev, díky které se nejeden člověk, ať už pospíchá kamkoli, rád zastaví a alespoň na chvíli se může v dnešním uspěchaném světě zamyslet. Čas, který až do té chvíle běžel neúprosným tempem vpřed, se najednou pozvolna zastavuje. Slunce již za obzorem není téměř vidět a dá se tedy pohodlně bez přivírání očí koukat jeho směrem, přímo na tu přehlídku barev, kterými je večerní obloha vymalována. Každý západ slunce je jiný a nikdy se nesejdou dva stejné, možná i proto je pro nás všechny tento jev tak fascinující. Když je totiž člověku moc smutno, má rád západy slunce. To je ten důvod, proč bych si za všechny lidi na světě přála, aby pokaždé, když budeme chtít vidět západ slunce, stačilo pouze posunout židli o několik kroků.

Tereza F.

„Hele- svítí slunce,” řekl Tomáš. Vykoukl z okna ven a uviděl jeho nejlepšího kamaráda Tonda, jak měl ruce za zády. Tonda říká: „Tomáši pojď dolů, mám pro tebe překvapení.” Tomáš velkou rychlostí seběhl dolů, otevřel dveře a uviděl, jak Tonda drží v ruce malinkého pejska.

Tomáš se ptá: „Jak se jmenuje?” „Buřtík!” odpovídá Tonda. „A pro koho je?” ptá se Tomáš. „No nevím, že by pro tebe k narozeninám!” odpovídá Tonda. „Děkuju moc Tondo,” říká Tomáš.

Tomáš šel ukázat Buřtíka rodičům, ale jim se to nelíbilo. Řekli, že žádného psa doma nechtějí, že bude dělat jenom bordel. Tomáš smutně odešel a Tondovi Buřtíka vrátil. Tonda říká: „Tomáši ale dárky se nevracejí.” „Ja vím, ale rodičům se to nelíbí,” říká Tomáš. „Tak si ho odnes potichu do pokoje, oni to nepoznají,” říká Tonda. Tomáš si Buřtíka odnesl do pokoje, udělal mu z dek pelíšek a věřil, že na to nikdo nepřijde.

Ale bohužel jednoho dne jeho rodiče slyšeli nějaký hluk. Maminka šla do jeho pokoje, aby zjistila, co se děje. Najednou vešla do pokoje a cosi uviděla.

Uviděla rozkousané deky všude po pokoji. Maminka začala šít. „Okamžitě jsem pojď Tomáši!” zařvala maminka. Tomáš se lekl a šel nahoru za maminkou. Maminka mu vynadala a řekla, že Buřtík musí okamžitě pryč. Tomáš ale nechtěl, a tak překecal rodiče, aby si ho nechali. Rodiče tedy souhlasili, ale pod jednou podmínkou, a to, že bude mít měsíc zaracha. Tomášovi se to nelíbilo, ale neměl na výběr. Tak toto rozhodnutí přijmul a Buřtíka miloval.

Andrea

Oslava narozenin

„Hele, svítí slunce,” vykřikl s úlevou Petr. „Konečně je snad konec toho všeho. “ Kouknu se na Petra a hlavu pozvednu nesměle nahoru. Ano, pomalu svítá a z modrého nebe vykukuje sluníčko, usmívám se. Také se mi uleví. To, co jsme zažili dnes v noci bylo nepředstavitelné. V životě by mě nenapadlo, že z jedné obyčejné oslavy narozenin se může vyklubat něco tak hrozného. Jdeme lesem a přemýšlíme, co dále. Máme se vrátit do chaty a zjistit, co ostatní? Nebo najít nějakou cestu a třeba si stopnout auto? Při pohledu na naše roztrhané oblečení a bahno po celém těle, si ale vůbec nejsem jistá, zda by nám někdo vůbec zastavil. Vypadáme oba jako bezdomovci. Radíme se s Petrem a rozhodujeme se, půjdeme zpátky do chaty. Vezmeme zbytek odvahy a vyrazíme zpět. Tak po deseti minutách potkáváme Aničku, je sama a vyděšená k smrti. Je ale neuvěřitelně šťastná, že nás vidí a okamžitě nás objímá. Vypadá sice jako my, ale jinak je úplně zdravá! Ptáme se po jejím příteli Romanovi. Ten se jí v noci při útěku z chaty ztratil. Vypráví nám, co všechno během noci zažila a z očí jí tečou slzy. Její příběh je téměř podobný jako náš. Pomalu se blížíme k chatě, kde včera probíhala oslava narozenin právě Romana. Myslíme si, že když svítí sluníčko, mělo by tam být už bezpečně. Alespoň takto to známe z filmů. Je to ale pravda?

Markéta

Muž s prošedivělými vousy se náhle probudil ze svého hlubokého spánku. Promnul si obličej a podíval se z okna na nekonečný vesmír. Byl čas podat hlášení, proto se přesunul ke kameře.

„Kapitán Jackson Davis. Na cestě za nalezením nového života a záchranu lidské rasy jsem téměř dvacet let pozemského času. Začínám ztrácet naději, že ho někdy najdu, touhle dobou měla má mise být splněna. Alespoň to tak tvrdili. Nedávno se ze mě stal jediný člen posádky. Teď je mým jediným přítelem robot Casey. Jídlo a voda mi vystačí ještě na několik měsíců, když budu šetřit. To samé platí i pro palivo. Loď je v pořádku, v poslední době neutrpěla žádné škody.“ poté už kapitán Davis neměl co říct, proto vypnul nahrávací zařízení a záznam uložil. Těžká hlava mu spadla do dlaní.

„Hele, svítí slunce!“ najednou zvolal robot Casey, jehož ukazováček mířil z okna kosmické lodě, kapitán zdvihl svou hlavu ze dlaní. Opravdu se to dělo. Další soustava, jejímž středem je velká žhavá koule. Bylo to téměř neuvěřitelné, něco jako sen.

Na kapitánově vrásčité tváři se objevil upřímný úsměv a zalil jej pocit štěstí. Hnědé oči se mu začaly plnit slzami. Po několika letech snahy a utrpení se jí konečně podařilo najít. Teď jen zbývá přistát na planetě, která se podobá naší Zemi a tam dokončit zadaný úkol.

Tereza B.

Splněný sen

Dneska nastal ten den D - den, kdy si konečně skočím z letadla. Venku prší. Doufám, že se to nezruší. Na seskok jedu až do Plzně-Líně, na údajně "nepoužívané letiště". Tohle letiště jsem si vybrala záměrně, abych se přesvědčila na vlastní oči, jak "nepoužívané" je. Blbost! Je to nádherný rozsáhlý areál, je pravda, že tu jsou ještě nějaké zbytky vojenského letiště, ale aspoň je z toho cítit ta historie. Byla by škoda a totální blbost ho zbourat a postavit nějakou továrnu na baterie do elektromobilů. Přijíždím na letiště, vystupuji z auta a oslňuje mě vycházející slunce zpoza mraků. Hele- svítí slunce! Už neprší! Oblékám si kombinézu a teď přichází na řadu čekání na letadlo. Postupně odlétávají skupinky skokanů a mě čím dál více dochází, co se děje, že to není sen a že to jdu opravdu udělat. Letadlo přiletělo, nastupuju, vmačkávám se na sedačku mezi instruktora a skokana, letadlo se odlepuje od země, stoupáme. Kochám se krajinou. V letadle se ze všech rázem stává jedna parta. Všichni vstáváme, instruktoři si nás přivčakávají na popruhy. První dvojice otevírá dveře, skáčou. My jdeme jako třetí. Stojíme, připravujeme se skočit. Koukám se dolů a adrenalin nastupuje. Skáče! Párkrát jsme se protočili, užívám si volný pád. Instruktor otevírá padák, ukazuje mi ovládání a zandává stylové manévry. Na přistání si přebírá ovládání instruktor. Máme červenobílý padák. Zvedám nohy, přistáváme a já téměř neslyším. Plácám si s instruktorem a jdu pryč z přistávací plochy. Odcházím s pocitem vzniku nové závislosti - na skákání.

Nikola

Uvěznění

Bomba spadla, obrazovka zhasla. „Rodinná porada!“ zařval Marek na svou rodinu, ukrytou v protiatomovém krytu. „Chtěl bych vám říct, co se teď bude venku dít.“ Všichni členové rodiny si sedli ke stolu a Marek začal vyprávět: „Už teď nemáme přístup k elektřině, ale to je náš nejmenší problém. Na Zemi brzy začnou obrovské požáry, toxický kouř pokryje celou naši Zemi a zastíní i Slunce. Nastane obrovská zima a nic nebude růst. Lidé budou umírat zimou, hladem a ozářením. Strávíme tu nejméně 30 let, než se vše alespoň trochu napraví.“ „To je strašný!“ zaječela Marie. „Je dost možné, že až vyjdeme ven, tak to tam vůbec nepoznáme,“ poznamenal Marek smutně. „Ale to zvládneme, ne? Všichni jsme to už dlouho očekávali. Máme vše připravené,“ řekla Romana.

„Nechcete si zahrát člobrdo?“ zeptala se Romana váhavě. „To myslíš vážně?!“ řekl Lukáš. „Už mám dost hraní týchle hry. Hrajeme jí pořád! Jsme tu zavření už 34 let. Jak dlouho chcete ještě čekat, než půjdeme ven?“ „Lukáš má pravdu. Jsme tu zavření už strašně dlouho a všem nám z toho hrabe,“ odvětila Marie. „Ale my vůbec nevíme, jak to tam nahore vypadá. Třeba je tam holá pustina, zahalená temnotou,“ opáčil Marek. „Ale co když ne?“ řekla Romana. „Dobře, tak jak chcete. Pojdte za mnou.“ Marek ukázal na poklop na stropě.

Celá rodina stojí pod poklopem. Napětí by se dalo krájet. Marek leze po žebříku na stěně a naposledy se otáčí na svou ženu, která pošeptá: „Otevři to.“ Marek se strachem otevírá poklop.

Hele - svítí slunce...

Tomáš

Dnes je ten den, kdy svět znovu spatří světlo a pocítí teplo. Kapitán a náš vesmírný tým je právě na cestě ke Slunci. Ke Slunci, které už je druhý týden vyhaslé. Náš tým má jediný úkol obnovit žár Slunce, a tím zachránit naši skromnou planetu Zemi před zkázou. Momentálně jsme asi 150 000 km od Slunce.

„Okamžitě běžte připravit výbušninu. Blížíme se k cíli“ vykřikl na nás kapitán. Já i s mým kolegou jsme se okamžitě dali do práce. Na celý náš tým začala doléhat vážnost situace. „Na Zemi je chaos vzhledem k strašlivé zimě, která tam aktuálně panuje a my můžeme lusknutím prstů všech osm miliard lidí zahubit. To je nechutná představa“ říkal jsem si v hlavě.

Blížili jsme se ke Slunci zážehové výbušniny už byly připraveny. Teď už je jen stačilo správně odpálit. Když jsme dorazili na místo, tak jsme odpoutali část lodi s výbušninami a poslali jí směrem k vyhaslé hvězdě. Hned jak dorazila na místo, tak jsme stiskli spínač pro zahájení odpočtu pro detonaci. Ten však z neznámého důvodu nefungoval.

Všichni jsme věděli, že musíme v naší misi uspět. Původně jsme si chtěli náhodně losovat, avšak kapitán se ozval dříve: „To já půjdu a tu bombu manuálně odpálím“. Všichni jsme ztichli a nevěřícně jsme na něj koukali. Kapitán se ihned vydal pro svůj oblek. Vzal si speciální klíč a rozloučil se s týmem.

My museli letět zpět na Zemi. Jeden z kolegů, když jsme se blížili k Zemi řekl: „Hele svítí Slunce“. To byl pro nás jasný signál, že kapitán uspěl.

Ivana H.

NEOBVYKLÉ PŘÁTELSTVÍ

Bylo krásné slunečné ráno. Sourozenci Lukáš a Kryštof se rozhodli, že si půjdou hrát na hřiště nedaleko svého domova. „Trvá ti to!“ křičel z chodby Lukáš. „Už letím,“ klidně odpověděl Kryštof. Společně vyšli směrem k hřišti. „Už vidím skluzavku!“ zaradoval se Kryštof. „Budu na ni první!“ ihned zareagoval Lukáš.

Začíná se stmívat. Mraků přibývá. Blíží se déšť. „Nepůjdeme radši domů?“ zeptal se Kryštof svého staršího bratra. „Ne, déšť ti nic neudělá, nebuď srab,“ drsně odpověděl Lukáš. Spouští se déšť. Bouřka přichází. Blesk. Hrom. Za stromem se zjevil duch. „Duch?!“ zakřičel Kryštof. „A támhle je bílá paní, nevymýšlej si,“ otráveně odpověděl Lukáš.

Duch se zpoza stromu přibližuje ke dvěma dětem. „Nebojte se mne,“ řekl klidným hlasem. „Co to bylo?“ potichu se zeptal Lukáš. „Utíkej!“ zavelel po všimnutí si ducha nacházejícího se pár metrů od nich. Lukáš běží domů. Kryštof je ale jako přidělaný k podlaze. Nemůže se hnout.

Duch se pomalu blíží k domečku, ve kterém se Kryštof ukrývá před deštěm. Déšť už ustává. „Ahoj, já jsem Alex,“ začal konverzaci duch. „Ty jsi vážně duch?“ optal se Kryštof po chvíli. „Ano, jsem,“ začal vysvětloval Alex. „Můžu být mezi lidmi jen, když nesvítí slunce. Kromě toho jsem však stejný jako ty,“ pokračoval.

„Půjdeme si hrát?“ podíval se Kryštof na Alexe. „Dobře!“ odpověděl s radostí. Alex a Kryštof si hráli a povídali, ale znenadání začala ubývat oblačnost a na obloze se objevilo slunce. „Už budu muset jít,“ podotkl smutně Alex. „Hele – svítí slunce...“ řekl Kryštof a po Alexovi nezbyly ani památky.

Nikol

„Hele – svítí slunce...“ slyším tvůj něžný hlas. Tichý. Vzdálený.

Zdá se mi to?

Ohlízím se. Vidím jen šero; mraky pomalým tempem cestují po znaveně vypadající obloze.

„Svítí slunce,“ říkáš.

Já ho ale nevidím. Kde je?

Je to slunce, co každý den vychází na vzdáleném obzoru nebo kolem mě chodíš ty s hořící pochodní? Nebo slunce, co mě hřeje na hrudi po každé, když se na mě usměješ? Podíváš se mým směrem při zdlouhavé jízdě autem...

Oprášené fráze.

Jsi můj svět – se říká.

Možná je to slunce nad malovaným polem, které jsem ti darovala. Možná jsou to slunečnice, které jsme spolu sledovali, když se den odebíral ke spánku. Stejně tak my.

A ony otáčely hlavy k nám.

Koukám se a vidím v mlze obrys tvého těla. Ještě ani nejsi u mě a už cítím, jak se mi tvá vůně dere do plic. Vůně tvé kůže a čerstvě vyžehlené košile, kterou si tak pečlivě skládáš.

Je tu tma.

A ty rozsvěcíš.

Jednou ale budu muset rozsvítit já sama.

A myslím, že ten čas nastal právě teď.

Natálie

Konečně ráno! Hned, co jsem vstala z postele, jsem si všimla, že je v pokoji poněkud tma. Oči mi sjeli k oknu, ze kterého jsem na mě vykoukla smutná, zatažená, celá šedá obloha. Nadšení, s kterým jsem se vzbudila, bylo rázem pryč. Skrz tu hustou hradbu neprocházel jediný sluneční paprsek.

Na programu byla původně cesta k babičce a práce na poli. Nic extra - říkáte si. Jenže má babička vždy za dobře odvedenou výpomoc upeče tu nejlepší, nejúžasnější a nejchutnější třešňovou bublaninu, co jste kdy jedli! Ta vůně a harmonie chutí! Už teď mám na ni chuť! Jenže o tom si můžu jen nechat zdát. Venku se každou chvilku rozprší, ne-li rozbouří, a protože bude mokro, práce a třešňová bublanina se odkládá na dobu neurčitou.

Se zklamáním jsem se přesunula do koupelny a provedla svůj každodenní rituál.

Přemýšlela jsem, co jiného bych mohla dnes dělat. Zamyšleně jsem se dívala z okna.

Vidím Beníčka, jak poklidně leží u vrat a hlídá. Houpačka vedle bazénu se pomaličku pohupuje do větru. Projíždím celou zahradu, když najednou.... Hele - svítí slunce! Hurá!

Tak přece jen bude bublanina! Rychle vybíhám z koupelny zpátky do pokoje zkontrolovat, jestli vidím to sluníčko i odsud, jestli to nebyl pouhý přelud. Nebyl! Hned přemýšlím, co vše zabalit do batohu a kdy mi jede autobus, abych byla u babičky byla co nejdřív.

Do hodiny už jsem držela motyčku a okopávala s babičkou brambory. Byla to fuška, ale odměna byla sladká. Vůně bublaniny se rozléhala všude kolem a po té dřině chutnala snad ještě lépe než naposled.

Lucie H.

Deník astronauta

S Connorem jsme byli připraveni v modulu. Zpočátku zde panovalo jisté napětí, protože pro nás oba to byla nová život měnící událost. Centrála promluvila: „Zahajuji odpočet – tři, dva, jedna...” A pak se raketoplán odlepil od země. Když jsem slyšel “Zahajuji odpočet” zhluboka jsem se nadechl, na “tři” jsem pomyslel na celou svou rodinu a na to, jak mi budou na vesmírné stanici ISS chybět. Při slově “dva” jsem přemýšlel nad svým celoživotním snem, který se právě plnil a na “jedna” jsem myslel, že omdlím. Let měl trvat pouhé tři hodiny a dvacet osm minut, avšak po necelých dvou hodinách jsme se začali vychylovat z dráhy letu. Snažili jsme se kontaktovat centrálu, ale ve sluchátkách nebylo nic slyšet. Ztratili jsme spojení. V hlavě jsem začal panikařit, ale nedal jsem to najevo. Connor se snažil zjistit příčinu vychýlení rakety a já se naposledy snažil spojit s lidmi na Zemi. Najednou jsme oba uviděli náš osud. Před námi byla obrovská černá díra a my mířili přímo do jejího středu. Teď už byla panika vcelku na místě. Před očima mi proběhl celý můj život. Když nás ta věc pohltila, všude byla jen tma. Připadal jsem si jako v nekonečném tunelu. Byl jsem překvapený, když jsem v dáli toho ničeho uviděl světlo a my se k němu blížili. Už zbýval jen malý kousek cesty. Viděl jsem různé planety, hvězdy a vykřikl jsem: „Hele - svítí Slunce....ale proč má modrou barvu?”

Aneta

Konec světa

„Hele, svítí slunce.“ „Vidíte to, co já?“ „Ono zase svítí.“ „My přežijeme,“ řekla největší radostí Amy.

Takhle začala její slova po skončení světa, kdy několik hodin čekala na svit slunce, které zaniklo. Seběhlo se to tak rychle, že se z toho přeživší vzpomínají do teď.

Největší záhadou pro ně je, že přeživších je pouze 5.

5 lidí z celého širého světa. Náhodná skupina kamarádů, kteří v osudový den byly spolu jako každou sobotu po škole.

Najednou tma. Nikdo nic neviděl. Nevěděli, co se děje. Co mají dělat. Rodiče, příbuzní byli pryč. Zbyli jen oni. Bez slunce.

Bylo jim jasné, že bez slunce nepřežijí. Nebudou mít dostatek tepla a energie a zemřou jako ostatní, To se odehrávalo v Kate hlavě dokola a dokola. (další dívka ze zázračné skupiny).

„My to přežijeme,“ řekla Kate nadšeně. „Hned je mi tepleji,“ ještě dodá vtipně. A co teď? Máme celý svět pro sebe. Můžeme dělat, co se nám zachce. David na to odpovídá: „Jdeme to tu prozkoumat, co se tu změnilo.“

A tak se parta 5 kamarádů vydají prozkoumat celý svět, který patří jen jim. A užívají si pocit, že na světě jsou jen oni bez problémů, zákazů a všech možných špatností ve světě.

V tu ránu uslyší Amy hrozný křik. „Ahhhh“ „Amy, Amy?“ „Vstávej.“ „Musíš do školy.“ „Hele, svítí slunce.“ „Ano, svítí, jako každý den dcerko,“ odpoví maminka Amy.

Kamila

Procházka

Každý z nás zná tu potřebu být někdy sám. Já to řeším procházkami po místech, které tak dobře znám. Je mi jedno, jestli se vydám na cestu do parku po městě ve tmě či ve dne. Důležité je, abych tam byla jen já a má oblíbená hudba.

Dneska mě někdo vyrušil, není to tak neobvyklé. Lidé se často ptají na cestu, ale tentokrát to bylo jiné.

Jediné, co jsem stihla zahlédnout, než mě uspali pěstí do obličeje byly dvě až tři vysoké siluety. Víím, že jsem se probudila v nějakém autě s pytlem přes hlavu. Poté už si jen vzpomínám na to, jak mě přivazují k ledové židli a sundávají mi děsně smrdutý pytel z hlavy. Než se stihnu otočit byli únosci pryč a zamykali za sebou dveře. Rozhlížím se po prázdném skladu, když v tu chvíli něco zahlédnu. Možná spíš někoho? Postava sedící na židli zvedla hlavu a já uviděla zmlácenou tvář zoufalého kluka. V jeho očích byl strach stejně jako v mých.

Něco se děje. Začnu se třást. Do hlavy se mi zavrtávají nějaká slova. Chvilku to trvá, než je dokážu rozeznat. Leknu se a zakřičím. V tu chvíli otevřu oči a vidím mamku, jak se mnou lomcuje sem a tam. Ta slova? Zněla takto: Dobré ráno. Hele - svítí slunce je na čase vstávat.

Martin

Okolo toho lesa jezdil do práce, silnici zde znal velice dobře. Bylo to u zatáčky, kde rostl jediný smrk v lese, který skoro jako by tam vyrostl naschvál. Zabočil do lesní cesty, ta ale po několika metrech zmizela pod listím. Zastavil vůz. Z kufru vzal tmavě modrý kufřík a dvě ocelové tyče. Zamknul auto a dál pokračoval pěšky. Nepotřeboval mapu, byl totiž jedním ze „zakladatelů“. Věděl kde, nebo spíše jak má hledat. Bylo to už dávno, ale jemu paměť stále slouží. Když po nějaké době došel na místo, odložil tyče a z tašky vytáhl staré fotografie. Kamufláž v podobě stromové školky sice už vyrostla, ale s obřím kamenem, kterému se trefně přezdívalo „Signál“, nikdo nehnu. Jákub ke kamenu přistoupil ze severní strany a začal nohou hrabat do listí. Jak očekával, narazil na kovovou kliku. Sklonil se a rukama odhrabal zbylé listí ze starých dvířek.

Za mírného vřískotu rezu je otevřel. Vrátil se pro kufřík a vlezl do starého bunkru, ve kterém se scházel s kamarády, když měli všichni ještě své vlastní zuby. Poslepu se mu podařilo najít vypínače. Jako zázrakem se světla v bunkru probudila k životu.

Zavzpomínal si. „Tak mladí, a tak schopní.“ Vzal do ruky staré fotografie. Do bunkru se nikdo kromě nich nedostal a vypadal překvapivě zachovalé. Podíval se do jídelny. Byla to největší část bunkru. „Hele – svítí slunce,“ řekl, když spatřil paprsky slunce, které do jídelny pronikaly skrze upravený ventilační otvor. S chlapci si často zkoušel stínohru právě tam. Vzal do ruky telefon a všem starým známým poslal zprávu se slovy: „Žije. Ona stále žije.“

Zuzana

Dobrodružství na moři

Starý kapitán nám vyprávěl o místě, kam jezdil pozorovat delfíny. Velice nás to zaujalo a poprosili jsme ho, jestli by nás tam nevzal. Ráno jsme si zabalili všechno potřebné, od jídla až po náhradní ponožky, a šli jsme se nalodit.

Vypluli jsme za slunečných paprsků na širé moře, kde jsme v dáli zahlédli první delfíny. Vydali jsme se k nim blíž a jen co jsme odpluli tak daleko, že jsme už neviděli ani maják v přístavu, se všechno zvrtilo. Oblohu zahalila temná černá mračna, tak temná, že ani kousek slunečního svitu skrz ně nepronikl.

Vše se odehrálo tak rychle, že nikdo z nás nepostřehnu, jak se to stalo. Najednou se spustila obrovská bouře. Vlny byly tak vysoké, že si s naší loďkou házeli ze strany na stranu, div nás nepřeklopily. Silný vítr nám roztrhl hlavní plachtu, což strach o naše životy vůbec nezmenšilo.

Když už jsme si mysleli, že je s námi amen, tak kapitán zvolal: „Hele – svítí Slunce...“

A měl pravdu, mraky se rozestoupily a moře se jako mávnutím kouzelného proutku uklidnilo. Z dále k nám připluli naši vysnění delfíni, kteří nás doprovodili až do přístavu.
KONEC

„Co to tam čtete pod tou lavicí! Dejte mi to!“ zvolal pan třídní učitel.

„Jenom první díl knihy z druháku.“ odpověděla jsem.

Tereza P.

SPATRÍME JEŠTĚ NĚKDY SLUNCE?

„Hele, svítí Slunce!“ zatřesu se a otevřu s nadějí oči. Ale jediná věc, kterou vidím je tma... Takové sny mívám často. Vlastně každý den od té doby, co jsme se ocitli tady.

Už to bude rok, co s mojí sestrou Lucií žijeme zavřené v bunkru hluboko pod zemí. Naděje na to, že ještě někdy spatříme paprsky Slunce jsou mizivé.

Přesně před 359 dny – ano, odpočítáváme je jako bychom čekali na smrt – se to stalo. Vzbudili jsme se jako každý jiný den, až na to, že byla tma a zima...

Někteří lidé jako by věděli, že se to stane. Že Slunce jednou prostě přestane svítit.

My s Lucií jsme, ale ničemu takovému nevěřili. Jakmile nám ale došlo, že se opravdu děje to, čeho se někteří obávali, vyběhli jsme s baterkami ven a hledali úkryt pod zemí... Díkybohu jsme narazili na bunkr nedaleko našeho města, který ještě nebyl obsazený. No a ten, se stal naším novým domovem.

Dny tady dole jsou jeden jako druhý. Čas se neskutečně táhne. Zásoby jídla už nám prakticky došly. S Lucií už se většinou ani nemůžeme vystát. Každá mlčky sedíme na jiném konci místnosti a vzpomínáme na časy před bunkrem...

Někdy mi přijde, že z toho ticha už blázním. Slyším hlasy mých dřívějších kamarádů a přemýšlím, co se s nimi stalo... Nemám tušení. Uvidím je ještě někdy?

Asi ne... Určitě ne...

Cítím slabost. Už to prostě nevydržím. Moje posední naděje jsou už dávno pryč. Propadám, teď už, bezesnému spánku...

Probouzí mě ale Luciin křik. Když se proberu vidím, jak sedí kousek od vchodu do bunkru. Směje se, ale z očí jí kapou slzy. Ptám se co se děje, ale ona jen ukáže na škvírku pod vchodem do bunkru a tiše říká: „Hele, svítí Slunce.“

Ivana R.

Hele – svítí slunce

Budík zazvonil. Kamil ho rozespale vypnul, ale divil se, proč vůbec začal zvonit, když ho nenastavoval. Vždyť je sobota. Kamil tomu nevěnoval pozornost, obléknul se a sešel po schodech do kuchyně, kde už seděli jeho bratři Štěpán a Cecil. „Hele – svítí slunce.“ řekl Štěpán s pohledem z okna. „Konečně. Snad už týden v kuse přšelo.“ opáčil Cecil.

Kamil zamumlal dobré ráno, prošel kuchyní do chodby, obul si boty a vyrazil z domu.

Jako každé ráno si šel zaběhat po sousedství, pomáhalo mu to pročistit si hlavu

a pořádně se ráno probrat. Hned na prvním rohu viděl černou kočku. Zamňoukala

a přeběhla silnici přímo před Kamilem. „Černá kočka, která přešla cestu, nosí smůlu.“

zamyslel se nahlas. Ještě že Kamil není pověřčivý. Odpoledne už nebylo ničím zvláštní,

Kamil trochu uklízel, šel nakoupit a večer se s Cecilem díval na Zelenou míli.

Kamila opět probudil budík. Opět ho to zmátlo, protože si budík nenastavoval. Co ho

ale zmátlo víc, bylo datum, které uviděl na obrazovce svého telefonu. 1. října, sobota.

„Sobota přece byla včera. Nebo ne? Byl to jen sen?“ přemýšlel Kamil, zatímco se

oblékl. Sešel do kuchyně přesně ve chvíli, kdy Štěpán říkal Cecilovi „Hele – svítí slunce“. Cecilovu odpověď už Kamil neslyšel, ani si nezavázal boty a vyběhl z domu.

Zrovna když zvažoval schopnost předpovídat budoucnost, zamňoukala na Kamila černá

kočka a přeběhla mu přes cestu. Zbytek dne Kamil bloumal po svých pochůzkách

s pocitem deja vu.

Budík zazvonil. Kamil ho vypnul a připlížil se ke kuchyni. Napnul sluch a slyšel: „Hele

– svítí slunce“

Nela

Ztratili jsme se a nevíme kudy kam. Během tří denní túry skrz naskrz Amazonským pralesem jsme se já a ještě druhý vědec od expedice oddělili. Cílem bylo vyzozorovat rozdíly mezi různými regiony pralesa. Při vstupu do centrální části nás překvapila nemilá věc.

Propadnout se do lovecké pasti? Uprostřed pralesa? Nevím, co se lidem honí hlavou, ale tato past nebyla amatérská. To, co jsme viděli, byl nápad profesionála. Chodby na pravé i levé strany vedoucí do neznáma.

Při pádu jsem špatně dopadl a vím, že můj levý kotník na tom není nejlépe. Nezbyvalo nám nic jiného než pokračovat v expedici, a tak objevovat krásy přírody zespoda. Naštěstí jsme na takové náhody řádně připraveni a vybaveni. Já i můj kolega máme roky zkušeností v různých terénech, ale musím přiznat, že pochod pod zeminou není příjemná záležitost.

Jsme zde již pár hodin a ještě jsme nezastavili. Motivuje nás nedostatek kyslíku v podzemí, i když je to spíše demotivující. Samozřejmě, že s sebou máme nějaké jídlo, ale určitě ne na více jak pět dní, natož týdny. Proto potravou musíme šetřit, čímž nám ubývá energie, kterou silně potřebujeme. Na naší psychickou stránku to také nemá dobrý vliv. Jak mně, tak i mému příteli je čím dál tím hůř a pomalu ztrácíme naději, že tyto chodby mají konce.

Ozve se rána. Oba se otočíme a vidíme tu strašnou pohromu. Strop pár metrů od nás padá. Běžíme. Rychle. Rychleji. Slyšíme rány. Zpomalujeme únavou. Ohlížím se. Když najednou slyším kolegu. Zastavím a vím, že jsme zachráněni.

Prohlásí: „Hele, svítí Slunce!“

Hana

„Hele, svítí slunce! Pojdme ven, mami!“ vykřikla malá dívka a chytla svou maminku za ruku. „Dobře, Klárko, půjdeme ven,“ smála se maminka.

Šly tedy společně na dětské hřiště a jelikož bylo dnes opravdu krásně, více dětí donutilo své rodiče jít ven. Maminka si sedla na lavičku a dala se do řeči s ostatními rodiči. Její dcera se mezitím houpala na houpačce.

Po chvíli si děti začaly hrát na schovávanou. Klárka se rozhodla najít si skrýš, kde ji vážně nikdo nenajde, a tak odešla ze hřiště za dům. Maminka si toho ani nevšimne, říkala si, když ji viděla, jak moc je zabraná do rozhovoru s ostatními rodiči. Dívka tedy odběhla, jen z dálky poslouchala, jak postupně hledající nalézají všechny její kamarády. Klárka se tiše smála, když její malí kamarádi zmateně pobíhali po hřišti. Ještě chvíli tu počkám a pak se za nimi vydám, řekla si. Slyšela jejich vyděšené hlasy, jak říkají rodičům, že ji nemůžou najít. Rozhodla se tedy, že už je potrápila dost a že se za nimi vydá. Než se však stačila rozeběhnout za nimi, zezadu ji zachytila ruka a najednou měla na hlavě pytel.

„POMOOOC!“ křičela, nikdo ji však pomoci nepřišel. Někdo ji něčím praštil do hlavy. Poslední, co slyšela, než upadla do bezvědomí, bylo zavření dveří od auta. Začalo pršet...

Lucie Š.

"Tohle je tvůj seznam?" prstem ukázal na zmuchlaný papír u mě na stole, se spousty přeškrtnutými slovy. "Seznam věcí, pro které je třeba žít." bylo napsáno na prvním řádku. Všichni jsme si sepsali tento seznam. Komu dojdou řádky, ukončí to. V tomto vesmírném bunkru, který za momentálních okolností se válí na povrchu naší planety, se nedá moc věcí dělat. Po té katastrofě s výbuchem, který snad navždy zakryl svým dýmem slunce, musíme zůstat izolováni tady.

"Ano, zbývá mi jeden řádek." odpovím mu a nechávám ho se podívat.

James se jemně zasměje, ale všichni vědí, že nemá radost. "Paprsky slunce? Opravdu? Víš, že to se ti nikdy nesplní." říká, jako by se těšil na den mé smrti.

Mlčím a začínám litovat volby v mém seznamu. Má pravdu, paprsky slunce nikdy nespatriím, tudíž se nikdy nemůžu osvobodit z této noční můry.

Naštvaně se zvednu a s mírným dupotem, který je ovšem slyšet aspoň přes půlku bunkru a dojdou k naší vybavené kuchyni. Zamířím do skryše pro náš revolver, vím přesně, kde je. Ta vrstva prachu na něm mě už ani nepřekvapuje, ten šťastlivec, který ho naposled použil, byl můj starší bratr. Už je to 8 měsíců, co splnil svůj seznam a pořád jsem se s tím nevyrovnal.

James se prudce natáhl za mou rukou, ve snaze zabavit mi revolver. "Nemůžeš podvádět!" křičel, že mi v uších duní.

V ten moment můj zaměřený zrak od slz zavadí o určitý lesk v dáli, který vidím skrz zakalené okno v bunkru a vydechnu úžasem.

"Hele - svítí slunce..."

Jáchym

První letní procházka

„Hele, svítí Slunce,“ pomyslel jsem si při pohledu z otevřeného okna. Příroda jako by se probouzela ze spánku. Vidím rozkvetlé stromy, které jen tiše šumí a naklání se do mírného vánku. Jejich korunami prosvítají sluneční paprsky a dopadají na úzkou polní cestu. Slyším zpívat nejrůznější druhy ptáčků. Připadá mi, jako když se ke mně snaží promluvit a sdělit mi, že léto je tady. Rozhodl jsem se, že se vydám na procházku. Vchodové dveře otevírám s přimhouřenýma očima, jelikož mě ozařuje teplý sluneční svit. Abych se dostal na cestu, musím projít vyšší trávou, která má na sobě stále kapky ranní rosy. Konečně se dostávám na prašnou cestu. Je z obou stran lemovaná voňavými stromy, které se k sobě naklání, jako by si chtěli něco povědět. Pokračuji v mojí trase a užívám si tento jedinečný moment.

Přicházím na konec, kde vidím krásnou lesní tůň. Sedám si k nejbližšímu stromu a opírám se o něj. Nad hladinou, která se třpytí jako diamanty, si dvě vážky hrají na honěnou. Voda je klidná a průzračná. Na druhém konci tůně pozoruji osamělou srnku. Přijde mi, jako by si ten nádherný klid užívala se mnou.

Z tohoto momentu mě vyrušuje hlas babičky, která mě již shání k obědu. Zvedám se z měkkého mechu. Naposledy se dívám a užívám si tu krásu přírody. „Už jdu babi,“ odpovídám na volání. Tímto pro mě moje krásná a tajemná procházka končí.

Šárka

Zmatení

Běžela jsem v lese a dostala jsem se na krásný mechový palouček na který vyzařovaly paprsky slunce. Na paloučku mezi mechem rostly i takové zvláštní ale hezké květiny. Úplně mě okouzily a já neodolala a musela si je natrhat. Jak jsem jich pár natrhala, šla jsem dál do lesa. Vůbec jsem nevěděla, kam jdu, ale něco mě tam táhlo. Šla jsem jako omámená, mysl jsem měla jinde a šla dál. Najednou jsem potkala zajíce, který na mě začal mluvit. Nevěděla jsem, co se to děje a chtěla jít dál. Ale zajíc mi říká: „Nechod tam, lákají tě tam bludičky, protože si utrhla jejich květiny.“ Já jen s udivením zůstala koukat, co se to děje. Přemýšlela jsem, co budu tedy dělat. Nakonec jsem řekla zajíci: „To se neděje, že se mi to zdá“ a šla jsem dál. Zajíc mi na to říká: „Jak myslíš, ale budu ti na blízku, kdyby se něco stalo.“ Jak to dořekl, připadalo mi jako by utekl. Tak jsem šla dál a neřešila to. Chvilí jsem šla, nekoukala, kam šlapu a zakopla jsem o kořen. V tu chvíli tam byl zase zajíc a říkal mi: „Zakopla si o bludný kořen a teď mě prosím alespoň jednou poslechni. Pojď za mnou, já tě odtud vymotám.“ Řekla jsem si: „Tak když je tu zase mluvící zajíc a prosí mě, tak se mi to asi nezdá.“ Zvedla jsem se ze země a začala se mi motat hlava. V tu chvíli jsem se probudila ze snu a řekla jsem si, protože jsem za to byla moc ráda: „Hele, svítí slunce.“

Barbora

„Hele, Slunce svítí,“ řekl udiveně Shrek, protože byl zvyklý na svůj klid, tmu a bahno. Mezitím, co se Fiona snažila uspat děti, Shrek se snažil čímkoliv, co bylo po ruce, zakrýt paprsky Slunce.

Když stavěl opevnění, přišel k němu malý kluk : „ Jsi mi nějaký povědomý, odkud tě znám?“ pověděl zlobr.

„Už vím, ty jsi Budulínek, kde jsi nechal jelena?“

„Přestali jsme spolu spolupracovat, už je to nějaká doba, ale vzal jsem s sebou Popelku, říkala, že už našla svůj druhý střevoček, tak nemá na co dále čekat, princ se jí stejně nikdy nelíbil,“ odpověděl Budulínek.

„Ano, já vím, říkala, že přijede, jsou s Fionou dlouholeté kamarádky, zavolám na ni“

Popelka, když viděla, že Shrekova žena sotva stíhá děti, rozhodla se, že zabruslí zpátky do starých kolejí a pomůže ji alespoň tím, že trochu poklidí. Když uklízela, všimla si, že jsou po zemi poházená zrna, proto se rozhodla zavolat Slepíčku s Kohoutkem. Je štěstí, že umí létat a bydlí blízko, protože během pár minut přiletěli.

Bohužel, Shrek bydlí v bažině, v hlubokém lese a tak se vlk rozhodl připlést, jelikož bylo na tomto místě rušněji než obvykle. Ale nepřišel, přiběhl, protože za nim utíkala Karkulka, měla plné zuby nekonečného zabíjení babičky a pronásledování. Ale když viděla, že spoustu postav, z našich pohádek je společně na jednom místě, zastavila se také.

Když všichni viděli, že se jim vlastně společně daří, zavolali ještě Sněhurku, Otesánka, Smolíčka Pacholíčka, Šípkovou Růženku.

Povídali si o tom, že je novodobé pohádky nahradily a už se pohádky o nich téměř nepovídají. Nakonec se jim spolu žít zalíbilo a žili spolu šťastně až do smrti.

Jan

Ztraceni v lese

„Hele, svítí slunce”, řekla nadšeně Maruška a otočila se na Tonda. „Pojď musíme najít náš dům. Hele támhle!” Zvolal Tonda.

Na děti už čekala maminka. „Kde jste jako celou noc byli a jaktože nezvedáte telefony ?!“ Ptala se rázně, ale vyděšeně maminka. „No to ti musíme povyprávět radši se posad“, navrhl Tonda mamince.

„Víš jak jsme ti včera říkali, že se jdeme projít do toho lesa, tak jsme chodili a chodili a šli jsme dál a dál, ale najednou už se začalo stmívat. Zastavili jsme se a začali jsme přemýšlet, jestli vůbec víme, kudy jsme přišli. Já jsem tvrdil, že zprava, ale Maruška si stála zatím, že jsme určitě přišli zleva.. Tak jsme začali hledat cestu zpátky, jenže už byla tma a všechno vypadalo úplně stejně. Začala nám být zima a už jsme byli unavení, a aby toho nebylo málo začínalo pomalu pršet. Byli jsme už mokří a viděli jsme v dáli menší jeskyni. Dohodli jsme se, že se tam skryjeme před deštěm, abychom trochu proschli. Jenže na nás padla únava a byli jsme vyčerpáni tou cestou. Rozhodli jsme se, že přespíme tady, protože jak to říkáš vždycky ty mamí “ráno moudřejší večera”.“

„A proč jste mi jako nezavolali nebo jste se nekoukli na mapy?” Vyzvídala udiveně maminka. „No my jsme chtěli, ale mně se telefon vybil a Maruška neměla signál.” „Já se z vás zblázním, víte jakej jsem o vás měla strach? Hlavně, že už jste doma“, řekla maminka a oddechla si. „Ale aspoň budeme mít na co vzpomínat“, zasmáli se oba.

Filip

Probuzení

Hele - svítí slunce... Tato tři slova zazněla v mé hlavě hned poté co jsem otevřel svá oční víčka a skrz okna svého prosluněného pokoje jsem uviděl krásu té ranní krajiny. Sluneční paprsky pronikaly skrz větve ať už listnatých či jehličnatých stromů, stébla čerstvé světle zelené jarní trávy a rostliny všeho druhu. Jinovatka a rosa pokrývala každé stéblo a stonek každé kytky, rosa se třpytila přesně tak jasně jako hvězdy na noční obloze. Ptáci prozpěvovali tak jasně že byli slyšet v aždičském koutě lesa, i mého příbytku. Pomalu jsem otevřel své francouzské okno a pouze bosou nohou jsem šlápl na mírně studený a vlhký práh svého balkonu. Jemně studený vítr mi zavál mezi vlasy, ale zima mi nebyla, furt mě hřálo stále vycházející slunce. Zhluboka jsem se nadechl a hned jsem ucítil že jaro přichází. Po chvíli co jsem na balkoně načerpával tu svěží jarní energii jsem uslyšel jemné pískání mé varné konve hřející se na sporáku, tak jsem šel zpět dovnitř a sáček s černým čajem jsem zalil zrovna uvařenou vodou. Poté co jsem se převlékl jsem se vrátil na balkon užívat si svěžího brzkého rána. Dnešní ráno bylo jako pohlázení.